

ЦОНЧОВАТА НИВА

Когато Цончо си дойде от земеделското училище, почнаха да се подсмиват с него в кръчмата.

— Бре, Цончо Крайненчето учил земеделска книга! — обажда се дядо Донко.

— Учил, ама не доучил, — викна Делидимов Иван.

— Че и да е учил, какво ще оре. Колко му е бащината нивица? За какво по-напред?

— То и да е нива, ами пустилак. Зайци да гониш.

— Абе видяла жабата, че коват вола, та и тя дигнала крак. От всяко дърво свирка не става, — довършваше Делидимов Иван.

А когато наесен Цончо заби рало в бащина нива, отвориха жени и мъже уста и не млъкнаха.

— Цончо оре, учен Цончо пример ще дава.

И — смех. Смее се мало и голямо.

И дядо Донко, щом го срещнеш някъде, навъсваше рунтави вежди и думаше:

Нямаше ли за тебе друго школо, бре сине, та и тебе да е добре, и хората почест да ти имат, ами си отишъл земеделска книга да учиш.

Цончо отминаваше мълчешком, сякаш не хортуваха нему.

През пролетта Цончовите очи блеснаха като два въглена. Запретна той ръкави и заработи от сутрин до вечер на нивата. Разкроя я, както абаджия аба разкроява. Раздели я на дялове. Посади фиданки. После загради пчелник. А на най-високото място сред кошарите построи колиба. А после всичко нагласи от хубаво по-хубаво.

Гледаха селяни, чудеха се.

— Не можа да стане учител, ама току виж, че на чифлик ще му провърви на Цонча — думаша те с присмех.